

R U O Š K I M Ė S Į Ž E N G T I Į
Š V E N T A J Ą Š V E N T Y K L Ą

R U O Š K I M Ė S I Ž E N G T I I
Š V E N T A J A Š V E N T Y K L A

Ši knygelė sudaryta pagal
Boido K. Parkerio knygelę,
The Holy Temple.

Pirmas viršelis: Solt Leiko šventykla.
Ketvirtas viršelis: Laie Havajų šventykla.

© 2002 Intellectual Reserve, Inc.
Visos teisės saugomos

Originalas anglų kalba patvirtintas: 8/02
Vertimas patvirtintas: 11/07
Preparing to Enter the Holy Temple vertimas
Lithuanian

ATEIKITE Į ŠVENTYKLĄ

Yra daug priežasčių, dėl kurių žmogus turėtų norėti ateiti į šventyklą. Jau vien išorinis vaizdas leidžia suprasti jos giliai dvasinę paskirtį. Dar labiau tai paaiškėja jos viduje. Virš šventyklos įėjimo yra užrašas „Pašvęsta Viešpačiui“. Įžengę į bet kurią pašvęstą šventyklą, jūs atsiduriate Viešpaties namuose.

Bažnyčia stato įvairios paskirties statinius. Juose mes garbiname, mokome, ilsimės, tvarkome oficialius reikalus. Šiuose pastatuose ar net išnuomotose patalpose galime organizuoti kuolus ir apylinkes, misijas, kvorumus ir Paramos bendrijas. Tačiau kai Viešpaties apreiškta tvarka sujungiamo šeimas, tai darome šventykloje. Santuoka šventykloje, šios užantspaudavimo apeigos, yra aukščiausias palaiminimas, kurį galite gauti Viešpaties šventykloje.

Verti Bažnyčios nariai gali dalyvauti pačiose aukščiausiose išgelbėjimo apeigose, kokios tik buvo apreišktos žmonijai. Ten, per šventas ceremonijas, žmogus gali būti nuplautas ir pateptas, pamokytas, apdovanotas ir užantspauduotas. Gavę šiuos palaiminimus sau, galime pasirūpinti ir tais, kurie mirė neturėję šios galimybės. Šventyklose šventos apeigos atliekamos tiek gyviesiems, tiek ir mirusiesiems. Čia yra krikštykla, kur verti nariai vikariškai krikštijami už tuos, kurie iškeliavo anapus uždangos.

„Ateikite į šventyklą.“ Jei ne dabar, tai artimiausiu metu. Karštai melskitės, susitvarkykite savo gyvenimus, taupykite kaip įmanydami, tikėdami, kad toji diena ateis. Jau dabar pradėkite tą kartais labai sunkią ir slegiančią atgailos kelionę. Šventykla keičia žmogų ir didžiai įprasmina visas pastangas jį patekti. Kas gyvena labai toli nuo jos – šventyklos pas jus ateis anksčiau, negu galėsite jas pasiekti. Puoselėkite tikėjimą, viltį ir pasiryžimą, kad atvyksite – kad būsite verti ir apsilyksite šventykloje.

TAI ŠVENTA

Atidžiai skaitant šventuosius Raštus aiškėja, kad Viešpats visko neatskleisdavo visiems žmonėms. Buvo reikalingas tam tikras pasirengimas, kaip sąlyga gauti šventą informaciją. Šiai kategorijai priklauso ir šventyklos apeigos.

Mes neaptarinėjame šventyklos apeigų už šventyklos sienų. Nebuvo numatyta, kad šventyklos apeigos bus žinomos tik keliui išrinktųjų, kurie privalės tai saugoti paslapyje nuo kitų. Iš tikrųjų yra visiškai priešingai. Mes aktyviai raginame kiekvieną asmenį ruoštis šventyklai. Apsilankiusieji šventykloje sužino apie idealą: vieną gražią dieną kiekviena gyvenanti ir kiekviena kada nors gyvenusi siela turės galimybę išgirsti Evangeliją ir priimti arba atmesti tai, ką siūlo šventykla. Jei žmogus atmeta šią galimybę, atsakomybė už tai tenka jam pačiam.

Šventyklos apeigos ir ceremonijos yra paprastos. Jos nuostabios. Jos šventos. Jos laikomos paslapyje, kad nepasiektų tų, kurie nepasiruošę jų suvokti. Smalsumas – tai dar ne pasiruošimas. Gilus domėjimasis – taip pat. Į pasiruošimą apeigoms įeina parengiamieji etapai: tikėjimas, atgaila, krikštas, patvirtinimas, vertumas, brandumas ir garbingumas, derantis tam, kuris kaip kviestinis svečias ateina į Viešpaties namus.

Mes turime būti pasiruošę dar prieš vykdami į šventyklą. Turime būti verti dar prieš įžengdami į ją. Mums duoti apribojimai ir sąlygos. Jie yra nustatyti Viešpaties, ne žmonių. Viešpats turi teisę ir galią nurodyti, kad visa, kas susiję su šventykla, būtų šventa ir konfidencialu.

Tie, kurie yra verti ir visapusiškai pasiruošę, gali įeiti į šventyklą ir dalyvauti šventuose ritualuose bei apeigose.

VERTI ĮEITI

Kai būsite įsitikinę šventyklos palaiminimų vertingumu ir joje atliekamų apeigų šventumu, nebekils jokių klausimų dėl aukštų Viešpaties nustatytų reikalavimų įžengiantiems į šventą šventyklą.

Kad patektumėte į šventyklą, privalote turėti galiojančią rekomendaciją. Ji turi būti patvirtinta jūsų apylinkės vyskupo ir jūsų kuolo prezidento parašais. Misijoje už šventyklos rekomendacijų išdavimą yra atsakingi skyriaus prezidentas ir

misijos prezidentas. Į šventyklą turėtų vykti tik verti asmenys. Vyskupas yra įpareigotas per pokalbį įsitikinti mūsų asmeni- niu vertumu. Šis pokalbis jums, kaip Bažnyčios nariui, yra la- bai svarbus, kadangi tai yra galimybė su Viešpaties įgaliotu tarnu patyrinėti savo gyvenimo būdą. Jei jūsų gyvenime kaž- kas negerai, vyskupas galės padėti tai sutvarkyti. Tokiu būdu pasitaręs su visuotiniu Izraelio teisėju, jūs galite teigti esąs vertas (arba jums galima padėti atstatyti savo vertumą) su Viešpaties pritarimu ižengti į šventyklą.

Prezidentas N. Eldonas Taneris, kuris tarnavo pirmuoju pa- tarėju Pirmojoje prezidentūroje, visuotiniame kunigijos susi- rinkime pasisakė apie šiuos pokalbius. Jo patarimas naudingas tiek juos vedantiems Bažnyčios vadovams, tiek pokalbiui besi- roošiantiems nariams. Gerai jį apmąstykite:

„Jūs, vyskupai ir kuolų prezidentai, į pokalbį šventyklos rekomendacijai gauti galėtumėte žiūrėti taip:

„Jūs atėjote pas mane gauti rekomendacijos įeiti į šventyk- lą. Esu įpareigotas pokalbyje su jumis atstovauti Viešpačiui. Man duota teisė po šio pokalbio pasirašyti rekomendaciją; bet joje svarbus ne vien mano parašas. Kad rekomendacija galiotų, ją pasirašyti turite jūs pats.

Pasirašydamas savo rekomendaciją, jūs išipareigojate Viešpačiui būti vertas tų privilegijų, kurios teikiamos ją tu- rintiems. Yra keletas įprastinių klausimų, kuriuos aš už- duosiu. Jūs turite sąžiningai atsakyti į kiekvieną iš jų.“

Uždavęs pretendenti tuos privalomus klausimus, jūs dar galite pridurti ką nors panašaus į tai: „Einantis į Vieš- paties namus turi atsikratyti bet kokių nešvarių, nešventų, netyrų ar nenatūralių įpročių.“

Mūsų pokalbiai turi būti vedami santūriai, su meile. Išeiti iš padėties dažnai gali padėti klausimas: „Ar yra kokia nors priežastis, dėl kurios pasirašydamas savo šventyklos rekomendaciją pasijustumėte nepatogiai ar netgi esąs nesą- žiningas prieš Viešpatį?

Gal norėtumėte trumpam atidėti pasirašymą, kad galė- tumėte prieš tai sutvarkyti kai kuriuos labai asmeniškus dalykus? Atminkite, kad Viešpats žino viską, jo neišjuoksi. Mes stengiamės jums padėti. Niekada nemeluokite dėl to, kad gautumėte Viešpaties pašaukimą, rekomendaciją ar palaiminimą.“

Jei šį pokalbį pravesite taip, kaip nurodyta aukščiau, narys jus atsakomybę ištirti save. Vyskupas ar kuolo prezidentas turi teisę pasinaudoti išvalgumo galia. Jis supras, ar yra kas nors, kas turėtų būti sutvarkyta prieš išduodant rekomendaciją, ar nėra. („The Blessing of Church Interviews“, *Ensign* [November 1978]: 42–43.)

Pokalbis dėl šventyklos rekomendacijos pravedamas konfidencialiai, dalyvaujant tik vyskupui ir suinteresuotam Bažnyčios nariui. Jo metu siekiama išsiaiškinti apie pastarojo elgesį ir vertumą, ištikimybę Bažnyčiai bei jos vadovams. Narys turi patvirtinti, kad yra moraliai švarus ir gyvena pagal Išminties žodį, moka visą dešimtinę, kad jo gyvenimas neprieštarauja Bažnyčios mokymams ir kad jis nebendrauja su atsimetusiomis grupėmis bei nepritaria joms. Vyskupui nurodyta, kad viena iš svarbiausių jo pareigų yra užtikrinti tokio pokalbio su nariu konfidencialumą.

Priimtini atsakymai į vyskupo klausimus įprastai parodo, kad asmuo yra vertas gauti šventyklos rekomendaciją. Jei pretendentas nesilaiko įsakymų arba jo gyvenime yra kažkas, ką reikia tvarkyti, asmuo privalės parodyti tikrą atgailą, iki jam bus išduota šventyklos rekomendacija.

Po pokalbio su vyskupu, prieš vykstant į šventyklą, su kiekvienu iš mūsų panašiai pasikalba kuolo prezidentūros narys. Jei vykstame pirmą kartą, pokalbį paprastai veda pats kuolo prezidentas.

Be abejonės, atėjęs pasikalbėti dėl šventyklos rekomendacijos, jūs nuolankiai priimsite sprendimą to, kuris paskirtas būti Izraelio teisėju, kuris įpareigotas atstovauti Viešpačiui nusprendžiant, ar jums galima įžengti į šią šventą vietą, ar ne.

PIRMĄ IR VISUS KITUS KARTUS

Jei į šventyklą vykstate pirmą kartą, visiškai normalu, kad esate kiek sutrikę. Natūralu nerimauti dėl to, kas nežinoma. Mes dažnai jaudinamės, patirdami naujų išgyvenimų.

Būkite ramūs. Jūs einate į šventyklą. Turėsite pagalbininką, kuris jums padės kiekviename žingsnyje. Jus rūpestingai lydės – būkite ramūs.

Iženge į šventyklą, turime elgtis pagarbiai. Jeigu būtina ką nors pasakyti, kalbėti reikia labai tyliai. Be abejo, mokymų metu turime būti visiškai susikaupę ir tylūs.

Nūnai nedaug yra vietų, suteikiančių galimybę medituoti tylioje pagardoje. Kai kuriose šventyklose grupės, prieš įeidamos į ją dalyvauti apeigose, dažniausiai renkasi papildomoje pastato dalyje esančioje koplyčioje. Čia nariai laukia, kol susirinks visa grupė. Paprastai gyvenime mums pristinga kantrybės laukti. Kitomis aplinkybėmis mus erzintų tai, kad atėjus pirmam tenka laukti paskutiniojo, kad galima būtų pradėti apeigas. Tik ne šventykloje. Šis laukimas yra laikomas išskirtine galimybe. Kokia privilegija tyliai sėdėti ir nukreipti savo mintis į tai, kas verta pagarbos ir dvasiška! Tai atgaiva sielai.

Įėję į šventyklą, atsiminkite, kad esate svečiai Viešpaties namuose. Tai metas džiaugtis, tačiau džiaugtis tyliai. Kartais santuokos šventykloje metu artimiesiems ir draugams tenka priminti, kad reikšti meilę ir linkėjimus bei sveikintis su seniai nematytais šeimos nariais dera labai tyliu ir prislopintu balsu. Garsiai kalbėti ir juoktis Viešpaties namuose nedera.

Priimkite šventyklos darbuotojų nurodymus. Šventyklos darbo metu jums kas nors padės.

PAMOKYTI IŠ AUKŠTYBIŲ

Prieš einant į šventyklą pirmą kartą ar net ir po daugelio apsilankymų, jums gali būti naudinga suvokti, kad šventyklose mokoma simboliškai. Viešpats, didysis Mokytojas, daug savo pamokymų pateikė būtent tokiu būdu.

Šventykla yra didi mokykla. Tai mokymosi namai. Šventyklose palaikoma atmosfera yra ideali mokytis gilių dvasinių dalykų. Velionis daktaras Džonas A. Vidsou iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo buvo įžymus universiteto prezidentas ir pasaulinio garso mokslininkas. Jis didžiai gerbė šventyklos darbą ir viena proga taip pasakė:

„Šventyklos apeigos apima visą išgelbėjimo planą, kurio mus laikas nuo laiko moko mūsų Bažnyčios vadovai, ir nušviečia sunkiai suprantamus dalykus. Šventyklos mokymai be jokių nukrypimų ar iškreipimų atitinka didįjį išgelbėjimo

Celestialinis kambarys, Vernal šventykla Jutoje

planą. Filosofinis šventyklos apdovanojimo vientisumas yra vienas stipriausių argumentų, kad šventyklos apeigos yra teisingos. Be to, apžvalgos nuoseklumas ir Evangelijos plano išdėstymas yra veiksmingi būdai atmintyje atgaivinti visą Evangelijos struktūrą.

Dar vienas faktas man visada keldavo stiprų vidinį įsitikinimą dėl darbo šventykloje teisingumo. Šventyklos apdovanojimas ir darbas šventykloje, kaip jį Viešpats apreiškė pranašui Džozefui Smitui, aiškiai dalijasi į keturias atskiras dalis: parengiamosios apeigos, mokymas paskaitomis ir vaizdais, sandoros ir, pagaliau, žinių patikrinimas. Abejoju, ar Džozefas, nemokytas ir neragavęs logikos, būtų galėjęs pats sukurti tokį logiškai išbaigtą mokymą.“ (John A. Widtsoe, „Temple Worship“, *The Utah Genealogical and Historical Magazine* 12 [April 1921]: 58.)

Dar iš vyresniojo Vidsou straipsnio:

„Mes gyvename simbolių pasaulyje. Apie viską sužinome tik per simbolius. Ant popieriaus lapo užrašome kelis ženklus ir sakome, kad jie sudaro žodį, reiškiantį meilę, neapykantą, gailėstingumą, Dievą ar amžinybę. Tie ženklai gali ir nebūti labai gražūs pažiūrėti. Niekas nekritikuoja knygos lapuose užrašytų simbolių, kad jie patys savaime nėra tokie didingi kaip jais reiškiami dalykai. Mes nekritikuojame simbolio D-i-e-v-a-s, kad pats nebūdamas nuostabus, jis reiškia Dievo didybę. Džiaugiamės simboliais, jei tik suprantame jų reikšmę. Štai aš kalbu jums šįvakar; jūs nesiginčijate dėl mano dėstymo manieros ar parinktų žodžių; sekdami minčių prasmę, kurią stengiuosi jums perteikti, jūs užmiršote žodžius ir dėstymo būdą...“

Mes gyvename simbolių pasaulyje. Nė vienas iš šventyklos išėjęs vyras ar moteris tinkamai nepriims šventyklos apdovanojimo tol, kol už simbolių neižvelgs didingos realybės, kurią jie reiškia.“ („Temple Worship“, p. 62.)

Jei eisite į šventyklą atmindami, kad mokymas yra simboliškas, ir deramai dvasiškai nusiteikę, visada išeisite iš ten prasiplėtusiu suvokimu, pakylėtais jausmais, pagilėjusiomis dvasinėmis žiniomis. Šis mokymo planas nuostabus. Jis yra įkvėptas. Pats Viešpats, Didysis Mokytojas, mokydamas savo mokinius nuolat kalbėjo palyginimais – žodiniiais simboliais

perteikė tai, ką kitaip būtų sunku suprasti. Jis kalbėjo apie įprastus dalykus iš mokinių gyvenimo: apie vištas ir viščiukus, paukščius, gėles, lapas, medžius, vagis, plėšikus, saulėlydžius, turtuolį ir vargšą, apie gydytoją, rūbų lopymą, piktžolių ravėjimą, našles, namų šlavimą, kiaulių šerimą, grūdų kūlimą, jų sukrovimą į klėtį, apie namų statymą, samdą ir daugybę kitų dalykų. Kalbėjo apie garstyčios grūdą, apie perlą. Jis stengėsi išmokyti klausytojus, todėl kalbėjo apie paprastus dalykus simboline prasme. Nė vienas tų dalykų nėra nei mistiškas, nei miglotas, visi jie simboliniai.

Pati šventykla tampa simboliu. Jei jums teko matyti nakti ryškiai apšviestą šventyklą, jūs žinote, koks tai gali būti išpūdingas reginys. Išnyrantys iš tamsos, šviesos užlieti Viešpaties namai tampa Jėzaus Kristaus Evangelijos jėgos ir įkvėpimo simboliu, stovinčiu lyg švyturys vis labiau į dvasinę tamsą grimstančiame pasaulyje.

Šventyklos apeigų iš pirmo karto nesuprasite iki galo, o tik iš dalies. Sugrįžkite dar ir dar. Sugrįžkite ir mokykitės. Tai, kas jums rūpi, kelia nerimą arba atrodo paslaptinga, paaiškės... Daug kas pamažu atsiskleis tik jums vienam, ko negalėsite paaiškinti kitiems. Bet jums tai bus aišku.

Ką gausime šventykloje, didžia dalimi priklausys nuo to, kiek nuolankumo, pagarbos ir troškimo mokytis jon atsinešime. Jei leisimės mokomi, šventykloje mus mokys Dvasia.

Šventykloje turėdami galimybę dalyvauti šventyklos apdovanojimo sesijoje ar stebėti užantspaudavimą, mąstykite apie gilesnę šio vyksmo prasmę. Galvokite apie tai dar keletą dienų po apsilankymo; tyliai meldamiesi viską permąstykite ir pajusite, kad jūsų žinios pagilėjo.

Viena iš didžiausių šventyklos lankymo vertybių yra tai, kad čia atskleidžiama erdvi ir plati panorama apie Dievo tikslus Žemėje. Kartą sudalyvavus šventyklos apeigose (mes galime sugrįžti ir atnaujinti savo išpūdžius), gyvenimo įvykiai išsidėsto į darnią visumą. Galime iš perspektyvos apžvelgti, kur toje visumoje esame mes, ir greitai susigaudyti, jei nukrypstame nuo kelio.

Taigi, pakelkite žvilgsnį į šventyklą. Atgręžkite į šventyklą savo vaikus. Nuo kūdikystės kreipkite į ją mažųjų dėmesį ir pradėkite juos ruošti dienai, kada galės jon įžengti.

Krištykla, Vašingtono šcentykla

Tuo tarpu patys leiskitės mokomi, būkite pagarbūs. Godžiai gerkite to simbolinio, gilaus dvasinio mokymo, prieinamo tik šventykloje.

Pasiruošti santuokai šventykloje reikia nemažai laiko. Tai verta kruopščiai suplanuoti. Neretai išimylėjusiųjų poros pareiškia ketinančios susituokti ir atkakliai, nepaisydamos gimdytojų prašymų, reikalauja tuoktis nedelsiant, tiesiog po savaitės ar dviejų. Gimdytojų prašymą skirti daugiau laiko pasiruošimui jaunuoliai kartais supranta kaip nepritarimą jų santuokai. Jie bijo, kad uždelsus kas nors nesukliudytų. Kai kurios jaunos poros pasirodo besančios labai nebrandžios ir piktai reikalauja kuo greičiau kelti vestuves, nepaisydamos su tuo susijusių didelių sunkumų ir to, kad tokios išskilmės dažnai būna kur kas mažiau išsimintinos, negu galėtų būti kitomis aplinkybėmis.

Jei tai daroma skubotai ar priverstinai, tai po pirmojo apsilankymo ar jungtusių šventykloje atrodo, jog kažko trūksta. Šis pirmasis dalyvavimas šventyklos apeigose ar užantspaudavimas jungtusių dieną yra įvykis, kurį gyvenime patiriame vieną vienintelį kartą. Tad jam verta pasiruošti. Jis be galo svarbus ir negalima, kad menkos pasiruošimo detalės, nereikšmingi namų ruošos dalykai mus nuo jo atitrauktų. Dėl tos priežasties viską reikia padaryti iš anksto. Jei iki tos dienos neįvertinsime kažko esminio, viskas gali baigtis didele nesėkme.

Jei anksti ateisite į susirinkimą, tyliai atsisėsite susirinkimų salėje ir stebėsite besirenkančius žmones, pamatysite, kaip šie su savimi kažką atsineša. Dvasinė temperatūra kyla ir salė keičiasi, iš tuščios patalpos virsdama susirinkimu, laukimo apimtų brolių ir seserų auditorija.

Šiais laikais, būdami labai užsiėmę, ne visada galime ateiti į susirinkimą taip anksti. Tačiau tai, kas pasakyta apie susirinkimą, pasidaro dvigubai svarbiau, kalbant apie šventyklą. Ypač kai ten lankomės pirmą kartą. Turėtume ateiti jon anksti.

Kaip suprantate, anksti reikia atvykti ne tik norint apsidrausti nuo netikėtumų, užsitikrinti, kad rekomendacijos ir kita yra tvarkoje, bei pasiruošti naujiems patyrimams. Yra dar kai kas. Reikia laiku užsiimti tinkamą vietą dėl to, kad pamažu tinkamai nusiteiktume – pasiruoštume tam, kas netrukus turi įvykti.

Iki šiol kalbėjome apie šventyklos įvykių dalyvius. Tačiau atsitinka, kad jungtuvės šventykloje suplanuotos, o kai kurie labai artimi šeimos nariai neatitinka šventyklos rekomendacijos reikalavimų. Gali būti, kad jiems jaunikis ar jaunoji yra atšivertusieji, o jo ar jos gimdytojai dar nėra Bažnyčios nariai arba tapę jais pernelyg neseniai, kad jiems būtų galima išduoti šventyklos rekomendaciją. Arba gimdytojai gali būti Bažnyčios nariai, bet vienas iš jų nepakankamai laikosi Evangelijos principų, kad būtų vertas gauti šventyklos rekomendaciją. Kartais tokie apribojimai tuokiantis šventykloje sukelia didelių problemų. Juk tai akimirkos, kai šeimos nariai turėtų būti labai susitelkę, kai visi turėtų susiburti ir drauge išgyventi šias šventas gyvenimo akimirkas. Kai šventyklos rekomendacija neišduodama reikalavimų neatitinkančiam asmeniui arba uždraudžiama pasikviesti stebėti užantspaudavimą nenarį draugą ar artimąjį, kaipmat gali kilti problemų. Tai gali sukelti nepasitenkinimą ir barnius būtent tuomet, kai labiau negu bet kada reikalinga ramybė ir visiška darna.

Kaip elgtis tokiais atvejais? Ko neturėtume daryti – tai daryti spaudimo vyskupui. Vyskupas, kuris pagal pareigas turi elgtis kaip bendrasis Izraelio teisėjas, neturi teisės vien pasitikėdamas žmogumi išduoti rekomendaciją neatitinkančiam reikalavimų asmeniui. Tai būtų meškos paslauga visiems, kas su tuo susiję, pakenktų ir pačiam vyskupui.

Jei nustatyta santuokos šventykloje data, o vienas iš gimdytojų ar artimų giminaičių neturi teisės įeiti į šventyklą, kruopščiai suplanavus problema gali virsti galimybe. Apsvarstykite šiuos pasiūlymus. Gimdytoją, kuris nėra Bažnyčios narys, arba narį, nevertą šventyklos rekomendacijos, pakvieskite drauge su kitais vestuvinkiniais atvykti į šventyklą. Jos šventoriuje, kaip niekur kitur, rasite Dvasią, pajusite jos poveikį. Kai kuriose šventyklose yra lankytojų centrai. Bet kuriuo atveju šventorius gražiai prižiūrimas. Apskritai, tai rami ir tyli vieta.

Pasirūpinkite, kad kas nors pabūtų drauge su šiuo šeimos nariu. Be abejonės, jūs nepaliksime jo vieno. Yra pavyzdžių, kai šeimos nariai, turintys teisę įeiti į šventyklą ir stebėti santuoką, sutiko pabūti šventoriuje su neturėjusiais tokios teisės. Čia, šventyklos aplinkoje, jie turėjo galimybę paaiškinti jaunos poros troškimą būti užantspauduotiems Viešpaties namuose.

Čia ir dabar galima stipriai paveikti žmones, kas būtų neįmanoma kitomis aplinkybėmis. Pavyzdžiui, kai kuriose didesnėse šventyklose rengiamos ekskursijos. Tad planuojant iš anksto, galima skirti dėmesio ir patenkinti artimų šeimos narių, kurie dėl vienos ar kitos priežasties negali įeiti į šventyklą, poreikius. Taip galima žymiai sušvelninti gimdytojų nenarių arba nevertų Bažnyčios narių nepasitenkinimą ar net pasipiktinimą, o kai kada ir kartėlį.

Kai kurios šventyklos turi specialų kambarį, kuriame gimdytojai, negalintys patekti į pačią šventyklą, gali susitikti su kvalifikuotu žmogumi ir gauti atsakymus į savo klausimus.

Jaunoji pora privalo suprasti, kad gimdytojai galbūt nuo pat jaunikio ar nuotakos gimimo laukė šios vestuvių dienos. Jų troškimas dalyvauti jungtuvėse ir pasipiktinimas, kai to padaryti negali, yra tėviško atsidavimo išraiška. Jaunavedžiai neturėtų piktintis. Tai reikėtų suprasti ir atidžiai įvertinti kaip jungtvių dalį.

Žinoma, atsitinka, kad negalintis įeiti į šventyklą gimdytojas išsižeidžia ir jo nepavyksta numaldyti. Tokiu atveju jaunavedžiai tiesiog turi pasistengti rasti geriausią įmanomą sprendimą. Gali iškilti tokia alternatyva: Ką gi, gal mums vertėtų susituokti civilinėje įstaigoje, kad gimdytojai galėtų stebėti jungtuves; tada privalėtume metus laukti leidimo įeiti į šventyklą? Bet tai nebūtų idealus sprendimas. Pamaldžiai ir kruopščiai planuojant santuoką, daugeliu atvejų problema gali virsti galimybe labiau nei bet kada suartinti šeimos narius.

Į santuokos ceremoniją nederėtų prisikviesti daug draugų, apylinkės narių ar kitų žmonių. Vestuvininkų grupės turėtų būti mažos, susidedančios tik iš abiejų šeimų narių ir keleto kitų jaunavedžių porai labai artimų žmonių. Kartais apie jungtuves būna pranešta apylinkėje, visi kviečiami atvykti ir palaikyti bei padrašinti besituokiančią porą. Tam skirtas priėmimas. Vestuvinis priėmimas yra skirtas tam, kad draugai ir sveikintojai galėtų perduoti savo linkėjimus. Pati santuoka šventykloje turėtų būti šventa, joje turėtų dalyvauti tik labai artimai su jaunavedžiais susiję žmonės.

Už šventyklos ribų mes necituojame užantspaudavimo apeigos žodžių, tačiau užantspaudavimų kambarį galime apibūdinti kaip nuostabų pagal savo paskirtį, ramų ir tylų pagal dvasią bei pašventintą pagal ten atliekamą šventą darbą.

Iki pora žengs prie altoriaus užantspaudavimo apeigoms, tarnautojas turi privilegiją duoti, o jaunavedžiai – išklausti keletą patarimų. Štai keletas minčių, kurias besituokiantieji gali išgirsti šia proga:

„Šiandien jūsų jungtuvų diena. Jūs apimti vedybinio jaudulio. Šventyklos buvo pastatytos kaip šventovės tokioms apeigoms kaip ši. Mes nesame įprastame pasaulyje. Tai, kas pasaulietiška, čia netinka ir neturi daryti įtakos tam, ką čia darome. Iš pasaulio atėjome į Viešpaties šventyklą. Tai svarbiausia diena jūsų gyvenime.

Jūs gimėte, į šį pasaulį jus pakvietė gimdytojai, paruošę mirtingą būstą apsigyventi jūsų dvasiai.

Kiekvienas esate pakrikštytas. Krikštas, šios šventos apeigos, yra apiplovimo, mirties ir prisikėlimo, išengimo į naują gyvenimą simbolis. Jis reiškia atgailą ir nuodėmių atleidimą. Sakramento apeigos atnaujina krikšto sandorą, gyvendami pagal ją galime išlaikyti nuodėmių atleidimą.

Jūs, jauni, buvote iššventintas į kunigystę. Jums iš pradžių buvo suteikta Aarono kunigystė, ir greičiausiai esate perėjęs visas tarnystės pareigybes – diakono, mokytojo ir kunigo. Po to atėjo diena, kai buvote pripažintas vertu gauti Melchizedeko kunigystę. Ši aukštesnioji kunigystė apibūdinama kaip kunigystė pagal švenčiausiąją Dievo tvarką arba šventa kunigystė pagal Dievo Sūnaus tvarką. (Žr. Almos 13:18 ir Helamano 8:18.) Jums buvo suteikta kunigystės pareigybė. Dabar jūs esate vyresnysis.

Kiekvienas iš jūsų gavote šventyklos apdovanojimą. Jo metu gavote investiciją amžinam tobulėjimui. Bet visa tai tam tikra prasme buvo tik pradinis pasiruošimas ateiti prie altoriaus, kad būtumėte užantspauduoti kaip vyras ir žmona šiam gyvenimui ir amžinybei. Dabar jūs tampate šeima, turinčia teisę kurti gyvybę, per pasišventimą ir pasiaukojimą atvesti į šį pasaulį vaikus, auginti bei deramai auklėti juos per jų mirtingąjį gyvenimą ir vieną dieną regėti juos atėjusius, kaip kad jūs dabar, dalyvauti šiose šventose šventyklos apeigose.

Jūs atėjote savo noru ir esate pripažinti vertais. Ši sąjunga gali būti užantspauduota Šventąja Pažado Dvasia.

„Todėl dabar aš siunčiu ant jūsų kitą Guodėją, būtent ant jūsų, mano draugai, kad gyventų jūsų širdyse, būtent pažado

Sukarimo kambarys, Solt Leiko šventykla

Šventoji Dvasia; šis kitas Guodėjas yra tas pats, kurį pažadėjau savo mokiniams, kaip užrašyta Jono liudijime.

Šis Guodėjas yra amžinojo gyvenimo, būtent celestialinės karalystės šlovės, pažadas, kurį jums duodu.“ (DS 88:3–4.)

Priimti vienas kitą santuokos sandoroje yra didi atsakomybė, kuri kartu neša neribotus palaiminimus.“

Nuotaka ir jaunikis greičiausiai bus taip apimti vestuvių jaudulio, kad nepakankamai atidžiai klausysis – iš tikrųjų jie gali net negirdėti užantspaudavimo apeigų žodžių. Nors mes negalime kartoti tų žodžių už šventyklos sienų, galime, esant progai, sugrįžti stebėti kitų jungtuves. Kilniaširdis Viešpats leidžia mums tai daryti. Tokiomis progomis, stebėdami iš šalies, galime atidžiai klausytis apeigų žodžių. Panašiai, šventyklos apdovanojimo mintis ir dvasią galime prisiminti dažnai sugrįždami patarnauti mirusiesiems.

Jeigu anksčiau buvote sudarę civilinę santuoką, tikriausiai norėsite užantspauduoti ją amžinybei, ir jeigu turite vaikų, norėsite, kad jie būtų užantspauduoti kartu su jumis amžinosios šeimos ryšiais. Jei deramai tam pasiruošite, jūs galite gauti šį palaiminimą. Tai didžiulė privilegija.

APSIRENGĘ BALTAI

Atlikdami šventyklos apeigas dėvime baltą aprangą. Ši apranga simbolizuoja tyrumą, vertumą ir šventumą.

Ižengę į šventyklą, savo kasdieninius rūbus pakeičiate balta šventyklos apranga. Persirengiate rūbinėje, kur kiekvienam skiriama spintelė ir visiškai atskirta nuo kitų persirengimo vieta. Šventykloje tvirtai laikomasi kuklumo idealo. Palikdami savo rūbus spintelėje, kartu su jais paliekate ir bėdas, rūpesčius, suirzimą. Iš šio mažo atskiro persirengimo kambario išeinatė apsilvilkę baltai, pajuntatė vienybę ir lygybę, nes aplink visi apsirengę taip pat.

Jei vykstatė į šventyklą pirmą kartą, pasitarkitė su savo vyskupu. Išduodamas jums rekomendaciją, jis kai ką paaiškintė apie aprangos, kurią reikalaujama dėvėti šventykloje, prasmę. Nesijaudinkitė dėl to, kaip ją išigyti. Galitė nusipirkti Bažnyčios paskirstymo centre arba, tam tikrais atvejais, išsinuomotė šventykloje. Pastaruoju atveju imamas labai kuklus mokestis,

būtinai tik aprangos skalbimo kaštams padengti. Mažesnėse šventyklose aprangos nuomos nėra.

Kaip ir apie šventyklos ceremonijas bei apeigas, už šventyklos sienų labai mažai kalbame apie joje dėvimą aprangą. Galime pasakyti, kad ji, kaip ir ceremonijos, turi svarbią simbolinę prasmę.

Kai Bažnyčios narys atvyksta į šventyklą apsirengęs ir pasirošęs taip, kad nesijaustų nejaukiai Viešpaties akivaizdoje, tuo išreiškia savo pagarbą ir pagarbumą. Trumpam išivaizduokite, kad esate pakviestas ar pakviesta į svečius pas žymų, didžiai gerbiamą vadovą. Jums duota suprasti, kad būsite taip pat pakviestų neeilinių svečių draugijoje. Jūsų kvietimas rodo, kad šeimininkas jus labai gerbia. Suprantate, kad daugelis labai vertintų tokių kvietimą, bet dėl vienos ar kitos priežasties nebuvo pakviesti ir todėl dalyvauti negali. Vargu, ar tokiomis aplinkybėmis atvyktumėte apsirengęs senais darbiniais ar sportinio stiliaus drabužiais. Vargu ar vyras ateitų nenusisukęs, o moteris nesusišukavusi.

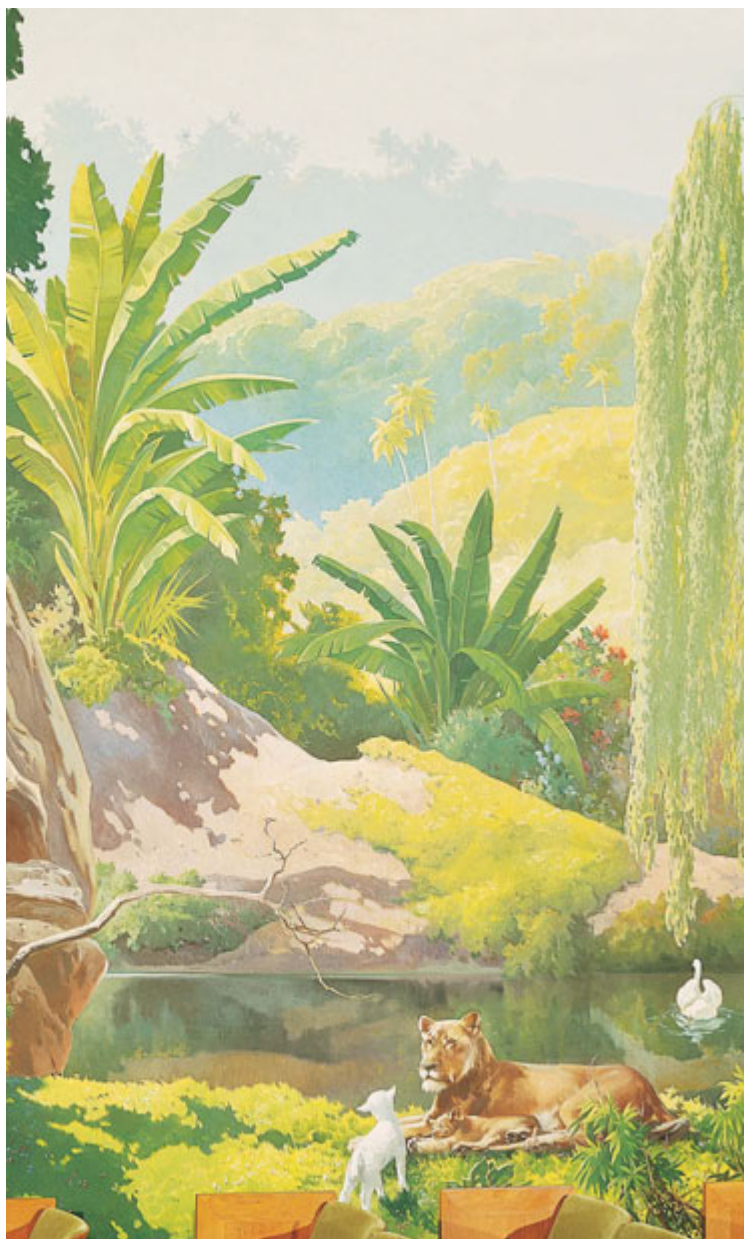
Kilnūs ir subtilūs žmonės, pakviesti į svarbų priėmimą, dažnai pasidomi, kaip derėtų apsirengti. Argi jūs kruopščiai nesiruoštumėte tokiai ypatingai progai? Gal net nusipirktumėte naujus rūbus, nenorėdamas savo pasirodymu suardyti iškilmingos aplinkos.

Taip pat reikėtų rūpestingai išskalbti ir išlyginti savo drabužius. Nederamai apsirengęs, jaustumėtės nesmagiai.

Galimybė aplankyti šventyklą galėtų būti palyginta su tokiu kvietimu.

Yra vienintelis atvejis, kai Bažnyčios nariams tinka ateiti į šventyklą apsirengus „gatvės“ rūbais – tik kai jie yra santuokos šventykloje liudininkai. Tokiais atvejais tik batai yra nusiaunami ir gali būti pakeisti balta avalyne. Prieš daugelį metų vadovai tai leido, kad būtų patogiau šeimos nariams ir draugams, kurie prieš pat santuoką nedalyvauja šventyklos apdovanojime.

Nuotakos ir jaunikiai eina į šventyklą susituokti šiam gyvenimui ir amžinybei. Nuotakos dėvi kuklias, be įmantrių papuošimų ir iš paprastos medžiagos pasiūtas baltas sukneles ilgomis rankovėmis. Jaunikiai tap pat rengiasi baltai. Broliai, atėję stebėti šventyklos santuokos, nedėvi smokingų.

Vaizdas iš Sodo kambario, Los Andželo šventykla Kalifornijoje

Kartais, atvykę į šventyklą, sutrinkame ir nusiviliame išvydę žmogų, atėjusį stebėti santuoką arba dalyvauti šventyklos sesijoje ir apsirengusį taip, lyg vyktų į gamtą ar sportines varžybas.

Suvokdami privilegiją įeiti į šventyklą turėtume labiau pasistengti. Viešpačiui malonu, kai nusiprausiamo ir apsivelkame švariais, nebūtinai brangiais rūbais. Turėtume apsirengti taip, kad galėtume patogiai jaustis sakramento susirinkime ar iškilmingame ir aukštame priėmime.

Pasitaikydavo, kad būti jungtusių liudininku atvykdavo asmuo, tikriausiai nekreipęs dėmesio į brolių patarimus dėl rūbų ir tvarkos, kad nesivaržytų su pasauliu ekstravagantiška apranga, ilgais plaukais, šukuosena ir t.t. Keista, kaip žmogus, pakankamai brandus, kad būtų įleistas į šventyklą, gali būti tiek nenuovokus ir nesuprasti, jog Viešpats nėra patenkintas tais, kurie teikia pirmenybę pasaulio madoms.

Kaip gali rekomenduotas narys ateiti į šventyklą nekukliai ar pasaulietiškai apsirengęs? Kaip galima susišukuoti taip, kad šukuosena būtų nesuderinama su orumu ir subtilumu?

Turėdami galimybę vykti į šventyklą dalyvauti šventyklos ceremonijose ar stebėti užantspaudavimo apeigas, atsiminkite, kur esate. Jūs esate svečiai Viešpaties namuose. Turėtumėte susitvarkyti ir apsirengti taip, kad, pasirodžius Šeimininkui, nepasijustumėte nesmagiai.

Tie, kas turi ir naudoja kunigystės palaiminimus, turėtų būti apsirengę taip, kaip buvo nurodyta pranašui Džozefui Smitui, kai jam buvo apreikšta šventyklos apdovanojimo ceremonija.

Šventyklos apeigas praėję nariai vėliau dėvi ypatingus šventumo apdarus (apatinius rūbus). Jais aprūpina atitinkama Bažnyčios tarnyba ir dėl Bažnyčios vykdomos paskirstymo programos juos gali išigyti nariai visame pasaulyje.

Šie apdarai simbolizuoja šventąsias sandoras. Jie palaiko kuklumą ir yra skydas bei apsauga juos vilkinčiam žmogui.

Šie apdarai netrukdo nariams nešioti elegantiškų, įprastai pasaulio tautose dėvimų rūbų. Su jais nesuderinami tik nekuklūs, iššaukiantys drabužiai. Bet kuris Bažnyčios narys, nepriklausomai nuo to, lankėsi šventykloje ar ne, pats savaime turėtų vengti iššaukiančių ir gundančių madų.

Pasitaiko atvejų, kad gavusių šventyklos apdovanojimą Bažnyčios narių klausinėja apie šiuos apdarus.

Taip atsitiko, kai vieno iš brolių paprašė pakalbėti Rod Ailando valstijos Niuporto karinio jūrų laivyno kapelionų ruošimo mokyklos fakulteto studentams ir tarnautojams. Auditorijoje buvo keletas aukšto rango katalikų, protestantų ir žydų tikėjimo karinio jūrų laivyno kapelionų.

Klausimams ir atsakymams skirtu metu vienas iš kapelionų paklausė:

– Ar galėtumėte mums ką nors pasakyti apie ypatingus apatinius rūbus, kuriuos nešioja kai kurie mormonų tarnautojai? Potekstė buvo tokia: „Kodėl jūs tai darote? Ar tai ne keista? Ar tai nesukelia nepatogumų?“

Užklaususiam kapelionui jis atsakė klausimu:

– Kokiai bažnyčiai jūs atstovaujate?

Šis paminėjo vieną iš protestantiškų bažnyčių.

Brolis tarė:

– Civiliniame gyvenime bei laikydamas pamaldas karinėje tarnyboje jūs dėvite dvasiškio rūbus, tiesa?

Kapelionas patvirtino.

Brolis tęsė:

– Manau, kad tai jums svarbu, jie tam tikra prasme išskiria jus iš likusių bendruomenės narių. Jūsų tarnystėje tai būtų jūsų uniforma. Taip pat manau, kad tai gali turėti ir žymiai svarbesnės prasmės. Tai primena jums, kas esate, kokios yra jūsų pareigos ir sandoros. Tai nuolat primena, kad esate dvasininkas, kad laikote save Viešpaties tarnu, ir kad privalote gyventi taip, jog būtumėte vertas savo iššventinimo.

Po to jis jiems tarė:

– Turėtumėte suprasti bent jau vieną iš priežasčių, kodėl pastarųjų dienų šventieji turi svarbių dvasinių išpareigojimų, susijusių su apdais. Pagrindinis skirtumas tarp jūsų ir mūsų bažnyčių yra tas, kad mes neturime profesionalios dvasininkijos kaip jūs. Visoms bendruomenėms vadovauja vietiniai vadovai. Tai įvairiausių profesijų žmonės. Tačiau jie yra iššventinti į kunigystę, turi joje pareigybes. Jie skiriami prezidentais, patarėjais ir įvairių kategorijų vadovais. Moterys taip pat dalyvauja imantis atsakomybės ir atliekant šias pareigas.

Žmogus, sekmadienį kaip vyskupas vadovaujantis mūsų susirinkimui, pirmadienį gali dirbti pašto darbuotoju, tarnautoju, ūkininku, gydytoju; gali būti karinių oro pajėgų pilotas ar karinio jūrų laivyno tarnautojas. Pagal mūsų normas, jis yra toks pat išventintas dvasininkas kaip ir jūs pagal jūsiškes. Dauguma vyriausybių pripažįsta jį tokiu. Šie ypatingi apdarai mums turi panašią prasmę, kaip jums jūsų ceremonialiniai rūbai. Skirtumas tas, kad mes savo apdarus nešiojame kaip apatinius, o ne kaip viršutinius drabužius, kadangi be tarnystės Bažnyčioje dar dirbame kitur. Šių šventų dalykų mes nenorime demonstruoti pasauliui.

Po to jis paaiškino, kad yra ir gilesnė dvasinė prasmė, siejanti šių apdarų dėvėjimą su šventykloje sudarytomis sandoromis.

– Mes čia to neaptarinėsime, – pakartojo jis, – ne todėl, kad tai slapta, bet todėl, kad tai šventa.

Kūną dengiantys apdarai yra regimas ir juntamas šventykloje sudarytų sandorų priminimas. Jie daugeliui Bažnyčios narių pasitarnavo kaip skydas, kai jų dėvėtojas buvo susidūręs su pagunda. Be viso kito jie simbolizuoja ir mūsų gilią pagarbą Dievo įstatymams, vadinasi ir moralinėms normoms.

UŽANTSPAUDAVIMO GALIA

Jei suprantame šventyklos darbo istoriją ir doktriną, turėtume suprasti, kas yra užantspaudavimo galia. Turime bent jau iš dalies numanyti, kodėl užantspaudavimo galios panaudojimo raktai turi lemiamos reikšmės.

Apie devynis šimtus metų prieš Kristų Izraelio karaliaus kieme pasirodė pranašas Elija. Jis turėjo šventą igaliojimą – užantspaudavimo galią.

Elija atliko savo tarnystę, paskyrė ir patepė Eliziejų būti jo pasekėju, ir po to – ir tai yra svarbu – nemirė. Kaip prieš tai Mozė, jis buvo perkeltas.

Po to jo vardas Senajame Testamente paminėtas tik vieną kartą, priešpaskutinėje Senojo Testamento paskutinio skyriaus eilutėje. Ten Malachijas pranašauja, kad Elija sugrįš ir kad „Jis atvers tėvų širdis vaikams ir vaikų širdis tėvams taip, kad atėjęs [neištiktų] viso krašto pražūtimi“ (Malachijo 3:24).

Kada Jėzus atėjo į Pilypo Cezarėjos apylinkes, Jis paklausė savo mokinių, sakydamas: „Kuo žmonės laiko Žmogaus Sūnų?“

Jie atsakė: „Vieni Jonu Krikštytoju, kiti Eliju, kiti Jeremiju ar dar kuriuo iš pranašų“.

Jis vėl paklausė: „O kuo jūs mane laikote?“

Tada Simonas Petras atsakė: „Tu esi Mesijas, gyvojo Dievo Sūnus!“

Jėzus jam tarė: „Palaimintas tu, Simonai, Jonos sūnau, nes ne kūnas ir kraujas tai tau apreiškė, bet mano Tėvas, kuris yra danguje.“

Ir aš tau sakau: tu esi Petras – [uola]; ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės.

Tau duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką atriši žemėje, bus atrišta ir danguje.“ (Mato 16:13–19.)

Kai Petras, Jokūbas ir Jonas su Viešpačiu užkopė ant Atsimainymo kalno, ten šalia atsimainiusio Viešpaties pasirodė dvi esybės. Apaštalai atpažino Mozę ir Eliją, atėjusius tam, kad šiai vadovybei perduotų užantspaudavimo galią. (Žr. Mato 17:1–8; atkreipkite dėmesį, kad *Elijas* yra graikiškas hebrajiško vardo *Elija* vertimas ir dažnai vartojamas Naujajame testamente kalbant apie Eliją, Senojo testamento pranašą.)

Petras turėjo gauti raktus. Petras turėjo gauti sutvirtinimo galią, įgaliojimą, kuris suteikia galią surišti (arba užantspauduoti) arba atrišti žemėje, kad taip būtų ir danguje.

34-aisiais metais, po savo nukryžiuavimo, Viešpats tarnavo nefitams. Jis padiktavo jiems – ir tai išskirtinis atvejis Raštų istorijoje – paskutinius du Malachijo knygos skyrius (kuriuose pranašaujama, kad Elija sugrįš), liepė juos užrašyti ir tada paaiškino.

Kai angelas Moronis apsireiškė pranašui Džozefui Smitui, kad praneštų apie plokšteles, jis citavo Malachijo pranašystę apie Elijos sugrįžimą. Ši citata dabar sudaro Doktrinos ir Sandorų antrąjį skyrių.

Praėjus trylikai metų po Moronio pasirodymo, jau buvo pastatyta savo paskirtį atitinkanti šventykla ir Viešpats vėl apsireiškė, o Elija atėjo su juo ir įteikė užantspaudavimo galios raktus.

Terestriatinis kambarys, Solt Leiko šventykla

Šie raktai priklauso Bažnyčios prezidentui – pranašui, regėtojui ir apreiškėjui. Toji šventa užantspaudavimo galia dabar yra Bažnyčioje. Suvokiantiems šio įgaliojimo svarbą nėra nieko už jį šventesnio ar svarbesnio. Vienu metu žemėje yra palyginti nedaug žmonių, turinčių užantspaudavimo galią – kiekvienoje šventykoje yra brolių, kuriems ji suteikta. Niekas negali gauti jos kitaip, kaip tik per pranašą, regėtoją ir apreiškėją bei Pastarųjų dienų šventųjų Jėzaus Kristaus bažnyčios prezidentą ar per tuos, kuriuos jis paskyrė teikti ją kitiems.

„MES REGĖJOME VIEŠPATĮ...“

Atėjo Elijos sugrižimo diena! Tai buvo 1836 metų balandžio 3 dieną, sekmadienio popietę. Kirtlando šventykoje vyko sakramento susirinkimas. Pranašas taip papasakojo apie tą popietę:

„Po vidurdienio aš padėjau kitiems prezidentams išdalinti Bažnyčiai Viešpaties vakarienę, priimdamas ją iš Dvylikos, kurių privilegija tą dieną buvo tarnauti prie šventojo stalo. Atlikęs šią tarnystę savo broliams, nuėjau į sakyklą, uždangoms esant nuleistoms, ir su Oliveriu Kauderiu atsi-klaupiau iškilmingoje ir tylioje maldoje. Kai pakilome po maldos, abiemis mums buvo atvertas toks regėjimas. (DS 110, įvadas.)

Uždanga buvo nuimta nuo mūsų protų, ir mūsų supratimo akys buvo atvertos.

Prieš save išvydome Viešpatį, stovintį ant sakyklos turėklo; ir po jo kojomis buvo gryno aukso grindinys, tarsi gintaro spalvos.

Jo akys buvo tarsi ugnies liepsna; jo galvos plaukai buvo balti tarsi tyras sniegas; jo veidas spindėjo skaisčiau už saulę; ir jo balsas buvo lyg didžiųjų vandenių šniokštimas, būtent Jehovos balsas, sakantis:

Aš esu pirmasis ir paskutinysis; aš esu tas, kuris gyvena, aš esu tas, kuris buvo nužudytas; aš esu jūsų užtarėjas pas Tėvą.

Štai, jums atleistos jūsų nuodėmės; jūs esate švarūs prieš mane; todėl pakelkite galvas ir džiūgaukite.

Tedžiūgauja jūsų brolių širdys, ir tedžiūgauja širdys visų mano žmonių, kurie visomis savo išgalėmis statė šiuos namus mano vardui.

Nes štai, aš priėmiau šiuos namus, ir čia bus mano vardas; ir šituose namuose aš apsireikšiu gailėstingas savo žmonėms.

Taip, aš pasirodysiu savo tarnams ir kalbėsiu jiems savo paties balsu, jei mano žmonės laikysis mano įsakymų ir nesuterš šių šventų namų.

Taip, tūkstančių ir dešimčių tūkstančių širdys didžiai džiūgaus dėl palaiminimų, kurie bus išlieti, ir apdovanojimo, kuriuo mano tarnai buvo apdovanoti šiuose namuose.

Ir garsas apie šiuos namus pasklis į svetimas šalis, ir tai – pradžia palaiminimo, kuris bus išlietas ant mano žmonių galvų. Būtent taip. Amen.

Po to, kai šis regėjimas užsivėrė, mums vėl buvo atverti dangūs; ir priešais mus pasirodė Mozė, ir įteikė mums raktus surinkti Izraelį iš keturių žemės dalių ir atvesti dešimt genčių iš šiaurinės žemės.

Po šito pasirodė Elijas ir pavedė Abraomo evangelijos laikotarpį, sakydamas, kad per mus ir mūsų sėklą bus palaimintos visos kartos po mūsų.

Po to, kai šis regėjimas užsivėrė, mus pagavo kitas didis ir šlovingas regėjimas; nes prieš mus stėjo pranašas Elija, kuris buvo paimtas į dangų neragavęs mirties, ir tarė:

Štai, visiškai suėjo laikas, apie kurį kalbėjo Malachijo burna, – kad prieš ateinant didžiai ir baisiai Viešpaties dienai turi būti atsiųstas jis [Elija], kad atgręžtų tėvų širdis į vaikus ir vaikų – į tėvus, kad visa žemė nebūtų ištikta praeiksmu, – todėl šio evangelijos laikotarpio raktai įteikti į jūsų rankas; ir iš to jūs galite žinoti, kad ta didi ir baisi Viešpaties diena arti, būtent prie durų.“ (DS 110:1–16.)

Tai įvyko! Šis žymus įvykis nutiko pasaulio nepastebėtas, bet jis turės įtakos kiekvienos bet kada gyvenusios ir gyveniančios sielos likimui. Kas buvo pasakyta, pradėjo pamažu pildytis. Bažnyčia tapo šventykla statančia bažnyčia.

Pasaulyje vienur kitur – atrodytų atsitiktinai – žmonės, organizacijos ir bendruomenės ėmė domėtis genealoginiu medžių sudarymu. Visa tai pradėjo vykti nuo Elijos pasirodymo Kirtlando šventykloje.

Celestialinis kambarys, Kolumbija River šventykla Vašingtono valstijoje

Nuo pat tos 1836 metų balandžio 3 dienos vaikų širdys pradėjo atsiverti savo tėvams. Nuo to laiko apeigos iš bandomojo pobūdžio virto pastoviomis. Nuo tada turime užantspaudavimo galia. Nėra vertingesnio įgaliojimo už šį. Ši galia suteikia realumo ir amžino tęstinumo visoms su Dievo įgaliojimu atliktoms apeigoms tiek gyviesiems, tiek ir mirusiesiems.

VISKAS DAROMA PAGAL TVARKĄ

Po dramatiškų įvykių Kirtlando šventykloje sunkumai ir persekiojimai privertė šventuosius iškeliauti. Kur tik jie apsištodavo, Viešpats apreikšdavo planus šventykloms statyti. Taip buvo ir Independense, ir Far Veste, Misūrio valstijoje. Tuo metu persekiojimai užgriuvo šventuosius su neregėtu smarkumu ir galiausiai šie pasitraukė į Navū Ilinojaus valstijoje. Čia vėl buvo duotas apreikšimas ir įsakymas statyti Viešpaties namus.

Viešpats paaiškino, kad šie namai statomi apeigoms apreikšti. Jis sakė: „Tegul šie namai bus pastatyti mano vardui, kad juose galėčiau apreikšti savo apeigas savo žmonėms; nes teikiuosi apreikšti savo bažnyčiai tai, kas buvo laikoma paslėpta dar prieš pasaulio įkūrimą, tai, kas susiję su laikų pilnatvės evangelijos laikotarpiu.“ (DS 124:40–41.)

Jis paminėjo, kad šventykla bus vieta, kur galės būti atliekami „jūsų patepimai ir jūsų apiplovimai, ir jūsų krikštai už mirusiųuosius, ir jūsų iškilmingi susirinkimai, ir jūsų paminėjimai dėl jūsų aukų, kurias aukojo Levio sūnūs, ir dėl jūsų apreikšimų jūsų švenčiausiose vietose, kuriais gaunate pokalbius, ir jūsų nuostatai, ir potvarkiai dėl Sionės apreikšimų ir įkūrimo pradžios, ir dėl visų jos piliečių šlovės, garbės ir apdovanojimo, suteikiami apeiga mano šventų namų, kuriuos mano žmonėms visada įsakyta statyti mano šventam vardui“.

(DS 124:39.)

Tarp Bažnyčioje atliekamų apeigų yra šios: krikštas, sakramentas, vardo suteikimas kūdikiams ir jų palaiminimas, ligonių palaiminimas, paskyrimas pašaukimams Bažnyčioje, iššventinimai į kunigystės pareigybes. Be to, yra aukštesnių šventyklose atliekamų apeigų. Jos apima apiplovimus, patepimus, šventyklos apdovanojimą ir užantspaudavimo apeigas, dažniausiai vadinamas santuoka šventykloje.

Kiek svarbios šios apeigos yra mums, kaip Bažnyčios nariams?

Ar galite būti laimingas, ar galite būti išgelbėtas, ar galite būti išaukštintas be jų? Atsakymas: jos yra daugiau negu tik patartinos ar pageidautinos, netgi daugiau nei būtinos. Netgi daugiau negu esminės ar gyvybiškai svarbios. Jos yra lemtingos kiekvienam iš mūsų.

Pranašas Džozefas Smitas sakė, kad jam dažnai užduodavo tokį klausimą:

„Ar galime būti išgelbėti be visų tų apeigų ir kitų dalykų?“ Jis atsakydavo: „Ne“, nes išgelbėjimas bus nepilnas. Jėzus sakė, jog Jo Tėvo namuose yra daug buveinių, ir Jis eis ir paruos mums vietą. Čia vadinamieji namai turėtų būti verčiami „karalystė“, ir kiekvienas, kuris yra išaukštintas iki aukščiausiosios buveinės, turi laikytis celestialinio, kaip ir viso įstatymo. (*History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, ed. B. H. Roberts, 7 vols. [Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1949], 6:184.)

Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas sakė:

„Man nerūpi, kokios jūsų pareigos Bažnyčioje. Galite būti apaštalas, patriarchas, vyriausiasis kunigas ar kas tik norite ir vis tiek negausite kunigystės pilnatvės tol, kol neįeisite į Viešpaties šventyklą ir neatliksite tų apeigų, apie kurias kalba pranašas. Nė vienas žmogus negali gauti kunigystės pilnatvės kitur, kaip tik Viešpaties šventykloje. (*Joseph Fielding Smith, Elijah the Prophet and His Mission* [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1957], page 46.)

Anksčiau kalbėjome apie aukštesniąsias šventykloje atliekamas apeigas. Į jas įeina ir šventyklos apdovanojimas. Suteikti šventyklos apdovanojimą – reiškia praturtinti, suteikti kitam kažką ilgalaikio ir labai vertingo. Šventyklos apdovanojimo apeigos praturtina trejopai: a) priėmusiam apeigas suteikiama galia iš Dievo. Jis apdovanojamas galia iš aukštybių; b) asmuo apdovanojamas informacija ir žiniomis. Jis gauna išsilavinimą, susijusį su Viešpaties tikslais ir planais (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2nd ed. [Salt Lake City: Bookcraft, 1966], page 227); c) prie altoriaus užantspauduotam žmogui, kaip jo šventyklos apdovanojimo dalis, suteikiami šlovingi palaiminimai, galios ir apdovanojimai.

Yra paskelbti du šventyklos apdovanojimo apibrėžimai arba apibūdinimai. Pirmasis – Prezidento Brigamo Jango:

„Leiskite pateikti jums trumpą apibrėžimą. Jūsų šventyklos apdovanojimas reiškia visas apeigas Viešpaties namuose, kurios būtinos tam, kad išvykę iš šio gyvenimo, galėtumėte grįžti Tėvo akivaizdon, praeidami pro sargyboje stovinčius angelus ir galėdami jiems pateikti su šventa kunigyste susijusius raktinius žodžius, ženklus bei simbolius ir, nepaisant žemės ir pragaro, gauti amžiną išaukštinimą.“ (*Discourses of Brigham Young*, comp. John A. Widtsoe [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1971], p. 416.)

Vyresnysis Džeimsas E. Telmidžas šventyklos apdovanojimą apibrėžė taip:

Šventyklos apdovanojimas, kaip jis suteikiamas šiuolaikinėje šventyklose, apima pamokymus, susijusius su praėjusių Evangelijos laikotarpių reikšme bei seka ir nūdienos, kaip didingiausios ir žymiausios eros žmonijos istorijoje, svarba. Šis mokymo kursas apima pasakojimą apie svarbiausius sukūrimo laikotarpio įvykius, apie mūsų pirmųjų gimdytojų padėtį Edeno sode, jų nepaklusnumą ir po to sekusį išvairumą iš tos palaimintos buveinės; jų padėtį tuščiaame ir niūriame pasaulyje, kur buvo pasmerkti gyventi savo darbu ir prakaitu; apie išpirkimo planą, per kurį gali būti apmokėtas didysis nusižengimas; didžiojo atsimetimo periodą, Evangelijos su visomis ankstesnėmis galiomis ir privilegijomis atstatymą; apie absoliučią ir būtiną asmeninio tyrumo ir pasišventimo gėriui sąlygą dabartiniame gyvenime ir visišką paklusnumą Evangelijos reikalavimams. (James E. Talmage, *The House of the Lord* [Salt Lake City: Bookcraft, 1962], pages 99–100; toliau nurodoma kaip *The House of the Lord*.)

Šis vyresniojo Telmidžo teiginys aiškiai nusako, kad gaudami savo šventyklos apdovanojimą, gausite pamokymų, susijusių su Viešpaties tikslais ir planais kuriant ir apgyvendinant žemę. Sužinosite, ką turite padaryti, kad būtumėte išaukštintas.

Visiškam išaukštinimui būtinas šventyklos apdovanojimo palaiminimas. Kiekvienas pastarųjų dienų šventasis turėtų stengtis būti vertas šio palaiminimo ir jį gauti.

Apiplovimo ir patepimo apeigos šventykloje dažnai vadina-
mos pradinėmis. Mūsų tikslui pakaks pasakyti tiek: su šventyklos

apdovanojimu susiję apiplovimai ir patepimai dažniausiai yra simboliniai savo esme, bet žadantys tikrų palaiminimų šiais laikais ir ateityje.

Dėl šių apeigų šventykloje būsite oficialiai aprengti apdarais, jums bus pažadėti su jais susiję nuostabūs palaiminimai. Apeigų metu svarbu atidžiai klausytis ir stengtis išiminti žadamus palaiminimus bei sąlygas, kurioms esant jie išsipildys.

Užantspaudavimo apeigos yra apeigos, kurios amžinai suriša šeimas. Santuoka šventykloje yra užantspaudavimo apeigos. Kai civilinėje santuokoje gyvenusi sutuoktinių pora užantspauduojama šventykloje, jai iki tol, t.y. ne sandoroje, gimę vaikai užantspauduojami su tėvais trumpomis ir šventomis apeigomis.

Prašome užtikrinti, kad jūsų gyvenimas būtų visiškai sutvarkytas. Tai pasieksite tik per šventyklos palaiminimus ir apeigas, nes jos apeigose apsieiškia dieviškumo galia (žr. DS 84:20).

ŠVENTOS SANDOROS

Apreiškime, dabar žinomame kaip Doktrinos ir Sandorų 132 skyrius, Viešpats sako:

Aš apreiškiu jums naują ir nesibaigiančią sandorą; ir jei nesilaikysite šios sandoros, jūs pasmerkti; nes nė vienas negali atmesti šią sandorą ir būti įleistas į mano šlovę.

Nes visi, kurie nori palaiminimo iš mano rankų, laikysis tam palaiminimui skirto įstatymo ir jo sąlygų, kaip buvo nustatyta prieš pasaulio įkūrimą. (DS 132:4–5.)

Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas naują ir nesibaigiančią sandorą apibūdino tokiais žodžiais:

Kas yra ta nauja ir nesibaigianti sandora? Deja, turiu pasakyti, kad yra Bažnyčios narių, suklaidintų ir dezinformuotų apie tai, kas ji iš tikrųjų yra. Nauja ir nesibaigianti sandora yra bendra visų Evangelijos sandorų ir išipareigojimų suma. (Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, 3 vols. [Salt Lake City: Bookcraft, 1954–56], 1:156; toliau nurodoma kaip *Doctrines of Salvation*.)

Celestialinis kambarys, Solt Leiko šventykla

Ši sandora apima visas Evangelijos apeigas, svarbiausios iš kurių atliekamos šventykloje. Vėl pacituosime Prezidentą Smitą:

Štai aiškus detalus naujos ir nesibaigiančios sandoros apibrėžimas. Tai yra viskas – visa Evangelijos pilnatvė. Tai gi deramai sudaryta santuoka, krikštas, iššventinimas į kunigystę, visa kita – kiekviena sutartis, kiekvienas išipareigojimas, kiekvienas su Jėzaus Kristaus Evangelija susijęs darbas, kuris pagal Jo čia duotą įstatymą yra užanspauduotas pažadėtąja Šventąja pažado Dvasia, – yra naujos ir nesibaigiančios sandoros dalis. (*Doctrines of Salvation*, 1:158.)

Anksčiau cituotoje eilutėje (žr. DS 132:4) Viešpats pasakė visiškai aiškiai: „nė vienas negali atmesti šią sandorą ir būti įleistas į mano šlovę“.

Vykstantys į šventyklą turi privilegiją patys priimti konkrečias su jų išaukštinimu susijusias sandoras ir išipareigojimus ir tą patį padaryti dėl kitų. Vyresnysis Džeimsas E. Telmidžas rašė:

„Šventyklos apdovanojimo apeigos įkūnija tam tikrus žmogaus išipareigojimus, tokius kaip sandora ir pažadas laikytis visiškos doros ir skaisybės įstatymo, būti gailėstingam, geranoriškam, atlaidžiam ir tyram; skirti tiek gabumus, tiek materialinius išteklius tiesai skleisti ir žmonijai pakylėti; išlikti atsidavusiam tiesai ir stengtis visokeriopai prisidėti prie didžiojo pasiruošimo, kad pasaulis būtų paruoštas pasitikti savo karalių – Viešpatį Jėzų Kristų. Sudarant kiekvieną sandorą ir priimant kiekvieną išipareigojimą, skelbiamas pažadėtas palaiminimas, priklausantis nuo to, kaip ištikimai tų sąlygų laikysimės.“ (*The House of the Lord*, p. 100.)

Mes sudarome sandorą su Viešpačiu, kad pašvėsime savo laiką, gabumus ir išteklius Jo karalystės labui.

Esame sandoros tauta. Išipareigojame skirti savo laiko, pinigų ir gabumų – visa, kas esame ir ką turime – Dievo karalystės žemėje labui. Paprastai kalbant, išipareigojame daryti gera. Esame sandoros tauta, ir šventykla yra mūsų sandorų centras. Ji yra mūsų sandorų versmė.

Ateikite į šventyklą. Jums būtina ateiti į šventyklą. Čia, atstovaudami kuriam nors mirusiajam, pakartotinai peržvelgsite

savo sudarytas sandoras. Jumyse sustiprės nuostabūs su Viešpaties namais susiję dvasiniai palaiminimai.

Būkite ištikimi sandoroms ir Evangelijos apeigoms. Visą savo gyvenimą žingsnis po žingsnio ruoškitės šioms šventoms apeigoms. Gerbkite su jomis susijusias sandoras. Darykite tai ir būsite laimingi.

Tada jūsų gyvenimas bus sutvarkytas – viskas deramai surikiuota atitinkamose eilutėse ir atitinkamuose stulpeliuose. Jūsų šeimą sujungs tokia tvarka, kuri niekada nebus suardyta.

Sandorose ir apeigose glūdi palaiminimai, į kuriuos galite pretenduoti Viešpaties šventykloje. Be abejonės, Viešpačiui malonu, kai Jis apie mus gali pasakyti „ištikimi sandoroms“.

NE BE PASIPRIEŠINIMO

Šventyklos yra pats Bažnyčios dvasinės stiprybės centras. Turime tikėtis, kad mums siekiant dalyvauti šiame šventame ir įkvėptame darbe, priešininkas bandys mums trukdyti – tiek Bažnyčiai, tiek ir kiekvienam atskirai. Šie trukdymai gali būti įvairūs – pradedant baisiais persekiojimais ankstyvosiomis dienomis ir baigiant apatija darbui. Pastaroji turbūt yra pati pavojingiausia ir labiausiai silpninanti pasipriešinimo darbui šventykloje forma.

Darbas šventykloje sukelia tokį didelį pasipriešinimą todėl, kad jis yra galingas dvasinės galios šaltinis tiek atskiriems pastarųjų dienų šventiesiems, tiek ir visai Bažnyčiai.

Logano šventyklos kertinio akmens pašventinimo ceremonijos metu prezidentas Džordžas K. Kenonas taip pasakė:

„Kiekvienas padėtas pamatinis šventyklos akmuo ir kiekviena pagal šventai kunigystei apreikštą Viešpaties nurodymą užbaigta šventykla sumažina Šėtono įtaką žemėje ir padidina Dievo ir dieviškumo galią, galingai sujudina dangų mūsų naudai, iššaukia ir nukreipia ant mūsų amžinųjų Dievų ir gyvenančiųjų Jų akivaizdoje palaiminimus.“ (In „The Logan Temple“, *Millennial Star*, 12 Nov. 1877, p. 743.)

Kai Bažnyčios nariai turi bėdų ar jų protus slegia būtinybė iš esmės apsispręsti, jie paprastai eina į šventyklą. Ji yra gera problemų sprendimo vieta. Šventykloje galime įgauti dvasinio

Celestialinis kambarys, San Dijego šventykla Kalifornijoje

ižvalgumo. Ten, tarnavimo šventyклоje metu, mes „būname ne pasaulyje“.

Didžioji šių tarnavimų vertės dalis yra tai, kad už tam tikrus žmones atliekame kažką tokio, ko jie patys už save padaryti negali. Kai priimame šventyкlos apdovanojimą už kuri nors mirusįjį, kažkodėl būname ryžtingesni karštai melsti Viešpatį mums padėti. Kai jaunos sutuoktinių poros turi apsispręsti ir būna arti šventyкlos, joms tikrai verta dalyvauti tarnavime. Dvasinėje šventyкlos atmosferoje yra kažkas apvalančio ir praskaidrinančio.

Kartais mūsų protus taip užgula problemos ir tiek daug dalykų vienu metu reikalauja dėmesio, kad tiesiog nepajėgiame aiškiai mąstyti ir įvertinti padėti. Šventyклоje regėjimui trukdančios dulkės tarytum išsisklaido, rūkas bei migla pakyla ir galime „išsvysti“ tai, ko anksčiau neižvelgėme, ir rasti iki šiol nežinotą problemų sprendimo būdą.

Jei rimtai kreipsime dėmesį į šventyklų apeigų darbą, Viešpats mus laimins. Palaiminimai neapsiribos šventyкla. Būsime laiminami visuose savo keliuose. Būsime verti, kad Viešpats rūpintųsi tiek dvasiniais, tiek ir fiziniais mūsų reikalais.

UŽDANGOS LINK

Turime įgyti šiek tiek supratimo apie tai, kodėl statome šventyklas ir kam mums reikalingos apeigos. Po to mus nuolat moko ir apšviečia apie dvasiškai svarbius dalykus. Tai vyksta eilutė po eilutės, pamokymas po pamokymo, kol įgyjame šviesos ir pažinimo pilnatvę. Ji tampa didele apsauga mums – kiekvienam asmeniškai ir Bažnyčiai.

Joks kitas darbas taip neapsaugo Bažnyčios, kaip darbas šventyклоje ir jį remiantis genealoginis darbas. Jokia kita veikla taip netaurina mūsų dvasios, nesuteikia mums tiek jėgų. Joks kitas darbas nereikalauja griežtesnių teisumo standartų.

Mūsų darbai šventyклоje dengia mus skydu ir apsauga, tiek individualiai, tiek kaip tautą.

Būtent per apeigas šventyклоje mes atsiduriame sandoroje su Juo – būtent ten tampame sandoros tauta.

Jei priimsime apreiškimą dėl šventyklos apeigų darbo, jei sudarysime savo sandoras be išlygų ir pasiteisinimų, Viešpats saugos mus. Mes gausime pakankamai įkvėpimo gyvenimo sunkumams įveikti.

Su šventyklomis susijęs darbas yra tikras. Jis buvo apreišk-
tas iš anapus uždangos ir tas apreiškimas tęsiasi.

Apreiškimas dėl darbo šventykloje gali būti suteiktas kiek-
vienam Bažnyčios nariui asmeniškai.

Tad ateikite į šventyklą – ateikite ir atsiimkite savo palaimi-
nimus. Tai šventas darbas.

PASTARŲJŲ DIENŲ
ŠVENTŲJŲ
JĖZAUS KRISTAUS
BAŽNYČIA

LITHUANIAN

36793 156